

Heinrich Rudolph Redecker

**Rector Universitatis Rostochiensis Heinricus Rudolphus Redeker/ I.U.D. P.P. ...
Ad exequias, quae Virgini ... Wendulae Küsters/ Hodie ... parabuntur, Omnes
literatos & literarum Fautores Amice & officiose invitat**

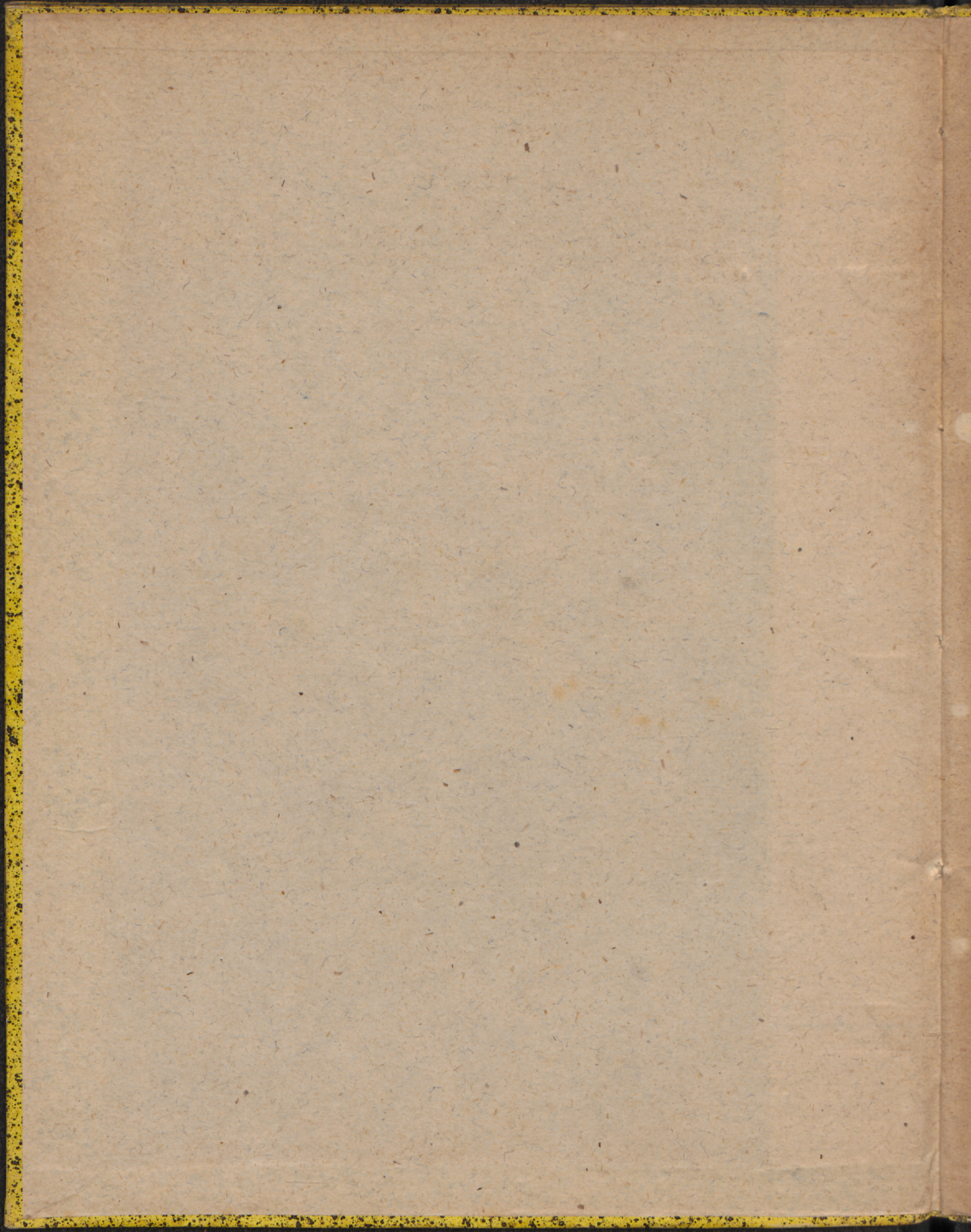
Rostochi[j]: Kilius, 1667

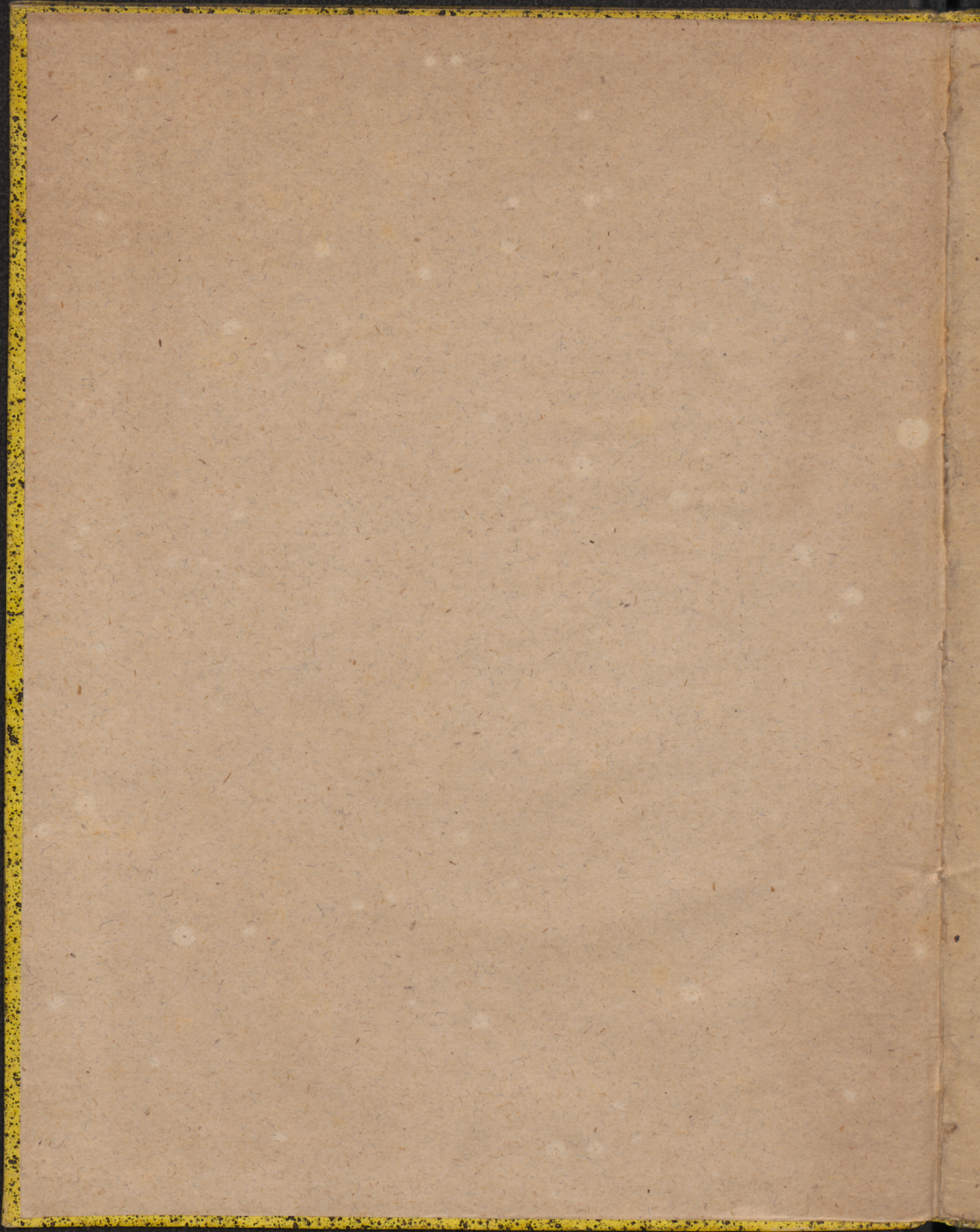
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771911912>

Druck Freier Zugang

Redeker, H. R.
in
W. Küster.
Rostock, 1667.

RECTOR 90
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HEINRICUS RU-
DOLPHUS Redeker/
J. U. D. P. P. Sereniss. Ducis Mechl. Consil.
& Consistorii Ducalis Assessor.

Ad exequias,
quæ
Virgini Honestissima,

WENDULÆ
Rüsters/

Hodiè horâ i. in aed. Jacobaâ parabuntur,
Omnes literatos & literarum Fautores
Amice & officiose invitât.

ROSTOCHI,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. Anno 1667.

28

Salutem!

Vera certe est omnium
hominum vita, & ærumnosa
satis, plurimisque periculis
exposita, usque dum mors om-
nia interimat, ita ut, ubi vita
desinit, nec fuisse putetur. In
lachrymis omnes nascimur,
in lachrymis multisque anxi-
etatibus vitam complemus,
lachrymantes denique mori-
mur. Ita *Nemo*, ut *Menander* ait, *usque vivit ex senten-
tia; cæca & parum felix est vita mortalium.* Nihil cer-
tè inquietius, nihil simul & fragilius est vitæ mortali-
um. Pars maxima vitæ nostræ morti similis transigi-
tur, Infantia sine sensu, virilis ætas inter spem metum-
ve peragitur, Senectus autem in pœnam vivax, hinc tot
periculorum genera, tot morbi, tot ærumna, tot cu-
ræ nos, quotquot sumus, circumstant. Cæteris qui-
dem animalibus quadam sui ignorantia natura consu-
luit, quia imperu potius quam discretionè feruntur, so-
lis hominibus memoriã, intellectum & prudentiam,
quæ ut plurimum haud rectè collocamus, concessit;
Tam supervacuis enim semper, nec inutilibus modo,

sed damnosis etiam curis obnoxii & presenti torque-
mur tempore, & praterito futuroque angimur, ut ni-
hil magis metuere videamur, quam ne forte aliquan-
do miserilimus. Tanto studio miseriarum causas & do-
lorum alimenta conquirimus, quibus vitam nostram
miseram miserrimam efficiamus, cujus initium cæcitas
possidet & oblivio, progressum labor, exitum dolor &
error omnia. Quem enim vel quietum diem agimus, &
vel quod unquam tam securum mane videmus & tamen
latum, ut non ante crepusculum solitudo mœrorque
surrepat, ita brevissimi ævi & sollicitudinis infinitæ
vitam vivimus, qua tot tantisque malis repleta est, ut
comparatione ejus mors remedium esse putetur, per-
veniendi ad quietem & securitatem, non pœna. Quicquid
enim in terra mali vel periculi est, ei vitam nostram
expositam sentimus, dolores illam extenuant, humo-
res tumidant, ardores exsiccant, escæ inflant, jejuniâ
macerant, joci dissolvunt, tristitiâ consumunt, sollici-
tudo coarctat, securitas hebetat, divitiæ jactitant, im-
paupertas dejicit, juvenus extollit, senectus incur-
vat, infirmitas frangit, mœror deprimit & denique
mors omnium rerum finis est, & omnia perimit. Quam-
vis vero omnium hominum vita tot & tantis miseriis
subjecta sit, certitamen in illa adhuc dantur gradus,
quibus subjecti, gravioribus longè, quam reliqui homi-
nes, miseriis & molestiis expositi sunt, inter quos vel
primum locum tenent illi, quos, nondum ad matu-
riorem ætatem perductos, atra mors suis genitoribus
privat, dum rebus suis ipsi adhuc præesse non possunt
& ad nutum aliorum sese flectere coguntur: quantis
namque hi molestiis subjaceant, illi optimè norunt,
ad quos malum hocce pervenit. Tot enim damna

tot curas, tot casus sustinere coguntur, quot aliis hisce
inferre lubet, inde omni jure inter miserabiles referuntur
personas. Nemo est qui sinceram horum ad-
gat curam, nemo qui necessaria vel utilia ipsis submi-
nistret, omnium ludibriis sunt expositi, hinc ab omni-
bus contemnantur. Et quamvis divitias parentes ipsis
reliquerint, non tamen eas vel conservare nedum au-
gere possunt, quia aliorum avaritia ac prava dispositio-
ni eas sæpè committere coguntur: Venis enim earum ac-
quisitoribus & administratoribus destituuntur, nec
vel unicum refugium sibi superesse conspiciunt, in quo
confidere, præter Deum, tuto possint, vel ex animo
solatium concipere: inde maximo cum luctu vitam
suam transigunt, ita ut de illis haud inepte dici possit,
ipsis illis vitam esse supplicium & mortem solatium.
Et hæc causa est cur Orphani inter Imperialia sancitæ
miserabilibus personis annumerentur, adeoque Divus
Imperator Constantinus, quia noverat illos variis calu-
mniantium injuriis subjectos esse, speciale ipsis privi-
legium concessit, quod si Cæsares serenitatis judicium
oraverint, cogantur eorum adversarii examini Cæsareo
topiam sui facere, quodque alios rescripto Principis
quidem evocare, non autem evocari possint *per l. un. C. de
quando Imperator. Cujus rei exemplum est in Epistola ad
Theodoricum Regis apud Cass. 4. Var. 9. Innocentia pro
pessionem nostro etiam judicio servamus, præsertim ubi nec
violentia locus datur, nec avaritia vitia formidantur, ubi
est innocentia profugium & calumniatores jus possunt inve-
nire districtum.* Adeo etiam Cæsarum & Regum cura
fuit, ne orphanis ulla fieret injuria, ut nec ipsi impe-
rialem sententiam ipsis dicere, suoque patrocinio eos
fovere, denegaverint; Quis ergo eorum non misere-
atur

atur, qui omni adeo auxilio destituti sunt, quos ipsa
Majestas tam divina, quam humana, ab omni injuria
tutos esse vult, unde *Exodi 22. v. 22.* Ipse Deus ita suos
Judæos alloquitur: *Vidua & pupillo non nocentis; Si
leseritis eos, vociferabuntur ad me, & ego audiam clamorem
eorum, & indignabitur furor meus, percutiamque
vos gladio & erunt uxores vestra vidua, & filii vestri pu-
pilla.* Idemque plurimis locis in Sacra Scriptura repe-
titur & inter cæteros fidelissimè inculcat *Ecclesiasticus
cap. 4. v. 10.* *Esto orphanorum pater, ita eris filius altissimi,
& magis te diliget quam tua mater.* Optime enim no-
verat divina providentia, quantis injuriis & calamita-
tibus subjecti forent, miserabiles orphani & pupilla,
adeoque tanto majorem etiam curam illorum habuit,
omnibusque hominibus eos optimè commendatos
voluit, ne tot tantisque malis afflictos ulterius afflige-
rent, idque sub gravi comminatione, si secus fieret,
ulturum se promisit. Ex harum miserabilium perso-
narum numero, nunc ultimo honore afficienda, nobis
se se obtulit, pie defuncta *Virgo WENDULA RÜSTER* /
que virginibus virtutibus decora, maximè laudanda est.
Hæc verò utroque parente orbata, & quasi inter co-
gnatos exul, miserabilium personarum sortem experiri
coacta fuit, unde & postea multis calamitatibus sese
subjectam deprehendit. *Nata autem est illa Anno 1641.
13. Aprilis honesto loco & parentibus clarissimis; Patrem
enim habuit Virum Nobilissimum & Experientissimum
Dn. HENRICUM RÜSTER Med. Doct. & Senenissimi Dania
& Norvegia Principis hereditarii CHRISTIANI QUINTI
gl. recordationis, Archiatrum; Matrem vero laudat, Fami-
nam sui sexus virtutibus ornatissimam CATHARINAM
RACHEN. Avus ejus paternus fuit Vir Integerrimus*
AN-

ANDREAS Ruster / Civis primarius, Cerevisarius & Pro-
visor ad Divum Nicolai in hac Urbe dexterrimus: Aviam
paternam memorat. Fœminam itidem Honestissimam,
MARGARETHAM Dassowen. Avum maternum ha-
buit Virum Prudentissimum DIONYSIUM Maes / ex
antiqua & splendida Mastorum familia oriundum; Aviam
vero maternam honestam Fœminam & matronam sua lau-
de non destitutam WENDULAM Serdes. Hæc hone-
stissimis parentibus non solum nata fuit nostra piæ defuncta,
sed & ab iisdem in omnibus suo sexui competentibus virtu-
tibus à primis annis fidelissime educata & instituta. Hinc
& nostra hæc virgo tantum in timore Dei & reliquis vir-
tutibus optime profecit. Verum uti nimis mature genitore suo
orbata fuit, qui Anno 1649 Nicopii in officio suo, cui strenue
presuit, piæ defunctus est, & uxorem viduam, hancce vero si-
liam, cum ejus fratre, ANDREA Ruster / Viro Experien-
tissimo Med. D. & Artusii in Jutiâ Physico, orphanos
& sine patre, post se reliquit, ita & ex ejus obitu non minimo
luctu affecta, varias postea molestias per sensit, nihilominus
Provide matris sollicitudine laudabiles fecit progressus, usque
adum, prout res humana miseris continuis subjacent, majori
dolore & luctu affecta sit, quando Anno 1663. ejus charissima
mater, & unicum, quod ipsi adhuc in terris supererat so-
ladium, morte luctuosissima à ipsi erepta fuit: ex quo tempo-
re majori vulnere accepto, tanto miserabilior facta fuit
est, quod utrumque parentem, nondum marito elocata, &
amiserat; Hinc plurimis subjecta molestiis & calamitatibus,
varios & fortune & humane imbecillitatis, nec non infir-
mitatis, prout valetudine adversâ sæpius utebatur, casus
experta, & non secus ac in procelloso aliquo mari, variis
ventorum injuriis, nunc huc, nunc illuc agitata fuit: Est enim
rerum humanarum inquietum adversis flatibus, & procello-
sum pelagus, rari & vix accessibiles hominibus portus, sco-
puli-

puli undique innumerabiles, inter quos difficilis & prorsus
ambigua navigatio est. Jam vix uni contingit ex millibus, ut
feliciter enaset, sic quemque fortuna Imperium varique
casus, per diversos hominum gradus, exercent, in quibus fra-
gilibus mortalitatis cymba, variis scopulis alliditur, inter quos
nihil, nisi breviorē vitam, vel longius periculum quisq; sibi
pollicetur. Licet enim quispiam tam benigno fidere & tam
propitio Deo iter hoc ingressus, extra periculum constitutus
sit, non tamen, licet periculum absuerit, metus abe-
rit. Ideoque fortassis non infelicius nec inconsultius foret,
modo nostri esset arbitrii, si, sicut nauta in equore suspecto,
solent circumspecti clavum flectere, diuque ante solis occa-
sum vela submittere, sic in vita nostra portum peteremus & flo-
renti adhuc aetate atq; animo virenti & valentibus membris
moreremur, priusquam peruentum eo sit, quo saltem vita lon-
gior perducit ad ultimas scilicet senectutis angustias, inter
quas archati quidam & vixisse dolent, & mori metuunt, &
toties voto exoptatum tempus, accusant, quidve velint vel no-
lint, nesciunt. Quae ipsa si circumspecte perpenderit, de-
cretoriam nostram horam non accusabimus, sed omni modo
inter tribulationes & angustias nostras, memores nostri por-
tus & scopi propositi, mortem potius exoptabimus, ut ab omni
malo, quo multipliciter hic affligimur, liberemur. Hoc
ipsum praeneliquis etiam pie defuncta studioso pensitavit.
Cum enim se pluribus molestiis & anxietatibus utroq; parente
orbatam subjacere deprehenderet, non desperavit, sed vela fi-
dei, sua recollectit, & ea firmiter in Christum concepta, omnes
istas procellas tranavit & superavit, & cum illo nensis tra-
sensu die, ardentissimo quodam morbo insensibilem oppri-
meretur, invocato prius divino numine, Medicorum sollicitam
curam adhibuit, quos inter Vir Amplif. & Experientissimus
Dn. JOHANNES JACOBUS DÖBELL, Med. D. &
Physicus in hac Urbe laudatissimus, Collega noster ho-
noran-

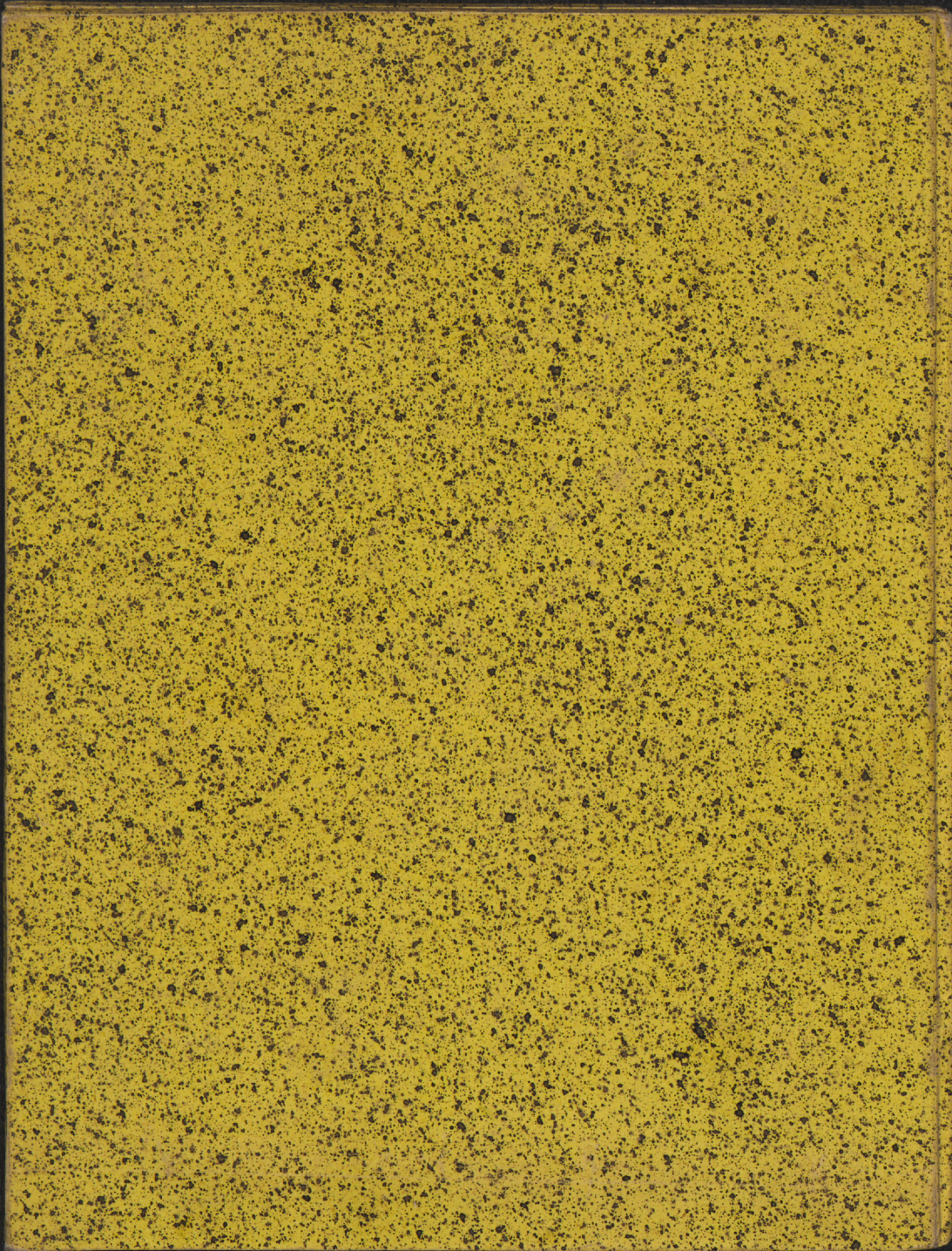
norandus, omnem suam operam, ut pie defuncta pristina
valetudini restitueretur, impendit, sed fato sic volente
parum in ea re profecit; Ideoque cum pie defuncta morbum
praedictum ingravescere, & vehementissime instare perfen-
tisceret, sese humana sua infirmitatis ante omnia commonefecit,
& Divino numini se expiare ante obitum maximè contem-
dit, ideoque Confessionarium suum Virum pl. Reverendum &
Clarissimū Dn. ENOCHUM SUANTENIUM, S. S. The-
olog. D & ad D. Jacobi Archidiaconum vigilantissimum,
ad se vocari iussit, & coram illo, praemissa seriā peccatorum
agnitione, ardentissimas preces clara voce effudit, interque
caeteras etiam hasce: *Herr Jesu dir lebe Ich &c. Ach Herr
wenn Ich nur dich habe &c.* effata est, quibus auditis, non
tantum omne solatium iam nominatus ejus Confessionarius de-
functae suppeditabit, sed & illam praevia hac peccatorum con-
fessione uti Minister Dei ab omnibus peccatis absolvit. Paulo
post autem scl. hora 7. vespertina pie placideque obdormivit,
Anno aetatis 26. Adeoque ex hac miseriarum valle in caele-
stem patriam commigravit. Hic enim locus illis, quibus
semper inquisitus fuit Deus, destinatus est, ubi jacet gratia,
ubi virentibus campis terra luxurians alunno se induit gra-
mine, & redolentia pascitur flore, ad hanc nunquam in-
ermoritur am laticiam pie defuncta feliciter devenit.

Cum itaque hodierno die funus optima hujus virgi-
nis efferendum & matri omnium terrarum concreden-
dum iterum sit. Omnes & singulos Academiae Cives
& politioris literaturae studiosos, etiam atque etiam
rogamus, ut ultimum pie defunctae honorem exhibere,
& ad ejus funeris deductionem, frequen-
tes concurrere non graventur.

P. P. Rost. sub Sig. Rect, 20. Maij

Anno 1667.

atur, qui omni adeo auxilio destituti sunt
Majestas ram divina, quam humana, ab
tutos esse vult, unde Exodi 22. v. 22. Ipse
Judæos alloquitur: *Vidua & pupillo non
leseritis eos, vociferabuntur ad me, & ego
rem eorum, & indignabitur furor meus, p
vos gladio & erunt uxores vestrae viduae, &
pilli.* Idemque plurimis locis in Sacra So
titur & inter ceteros fidelissimè inculcat,
cap. 4. v. 10. *Esto orphanorum pater, ita eris
& magis te diliget quam tua mater.* Opti
verat divina providentia, quantis injuri
tibus subjecti forent, miserabiles orpha
adeoque tanto majorem etiam curam illi
omnibusque hominibus eos optimè
voluit, ne tot tantisque malis afflictos u
rent, idque sub gravi comminatione, l
ulturum se promisit. Ex harum misera
narum numero, nunc ultimo honore affi
sele obtulit, *pie defuncta Virgo WENDU
que virginalibus virtutibus decorà,* maximè
Hac verò utroque parente orbata, & c
gnatos exul, miserabilium personarum se
coacta fuit, unde & postea multis cala
subjectam deprehendit. *Nata autem est
13. Aprilis honesto loco & parentibus claris
enim habuit Virum Nobilissimum & Exp
Dn. HENRICUM Rüssler/ Med. Doct. & Sen
& Norvegiae Principis hereditarii CHRISTI
gl. recordationis, Archiatrum; Matrem dori
nam sui sexus virtutibus ornatissimam CA
Mactsem. Avus ejus paternus fuit Vir*

